

Rāsiņys

2014-11-07

1. Moterys paveikslai V. Šekspyrės tragedijoje Hamletas.

Tāpooje periusia būty rasyti -
apie tai, kiekis moterų išrasta perduoti literatūroje.
Moteris f drąsėlio literatūros kūrinyje aukštinama ir

gerbiamas. Moteris vertinti yra tiesiog prieku. Jy tūnus,
paslaptingumas ūviesionis spalomis nuspaliuva ne vien
kūrinių literatūrą, poemą, sonetą ar net tragediją. Moterys
vaizdus kūrinyje išteikia jam gresio. Tačiau Renesanso
rasytojas Viljamas Šekspyras savo tragedijoje "Hamletas"
nusprendžia moteris vaizduoti tiek kitaip. Kūrinyje nustat
jaučiamas nuryklumas moterys gimine, ypač žvelgiant
pagrindinio kūrinių veikėjo Hamleto akimis. Taigi kokie
moterys paveikslai atsispindi šiame kūrinyje? kokie žmogiškos

Ophelia - Hamleto mylimoji, kandens Polonijsus duktį.

Nerūsti si veikja kūrinyje. Je ties ji neturioti savo
požūrio ir nusmonis. Paklausin brolio Laertio ir levo
Polonijsus draudimy, paideavui jy spaudimui, ji atstū-
mė Hamletą, n kuria draudavo, kuris ja liberių ny-
kijo. Ophelia jautri ir gera, bet per daug manipuliujama
kitų ir nerūstų pati tvarkytų savo gyvenimo. Yšins-

Rasymas apie Hamletą nutrypai nuo temos!

I Skymas su Ofelija Hamletui kaid agiam atlikti savo patenges ir tikrų - išgsiti levo smekai duotę pašadę, atkerigū ~~Hamletui~~ jo minkčių minaudymą. Ofelija Hamleto nesuprantą, nijancia. Todel vienintelė išėtis - su ja išiškirti. Hamletas netoj paminklė Ofelijai stoti į vienuolyną, nes jam atrodo, kad ja lengva pažiūdoti ir iškaukti. Ofelijos jautrumas, tyrumas, nerupratimas ~~Hamletui~~ neliukia Hamletui minkčių savo tikrų ir juos išskiria. Po ^{miskinos} levo mirties ir išsišyrimo su Hamletu Ofelija patino. Jos likimas buvo žiurus - ji nustendo upije. Nera aišku, ar tai buvo nelaimingas atsitikimas ar vis dėlto Ofelija mirė, taip mananti ~~nusaminant~~ ^{už} nusaminanti savo sievarto. Taigi Ofelija buvo vaaduojama kaip jautri, priklausoma, be savo pöltinio asmenybės.

Ji kita svarbi moteris kuriyje - Gertrūda, karalienė, Hamleto motina. Karalienės pareikštas taip pat šiek tiek nusilia, nes kuriyje norisi matyti stiprus, valingus, turinčius trintį pozūjų žmones, o karalienė, parasiavusi kaip ir Ofelija, yra nurodojama. Ji jam po kelių minenys nuo vysos mirties nuroki su jo broliu ~~Hamlijumi~~. Ji nebuvos mylima. Ji tebuvo irankis ~~Hamlijus~~ nuromai slovi, sostui penkti. Jis pajautė aistros,

ambiuoj tureti karalieng, bet tai nebuvos tyra metė. Gertrūda yra subliaidinta ir supainiota. Jos akys yra užmerktos ir ji tampa marionete. Jkaralienės likimas taip pat buvo tragiskas. Hamleto kovos su dæertu metu, ji, gerdama už Hamletą, išgerė nuodys, šinty jos minui. Hamlijus okur bandė ją sustabdyti, perspindamas, kad ten nuodai, bet ji negirdėjo arba... norėjo tai padaryti, galbūt x Gertrūda, suprato, kaip šlykčiuja pažiūdota, pažiūtė sugniūdylta ir norejo visa tai užbaigt. Tai ličia neaišku. Apibendrinant galima pasakyti, kad Gertrūda, buvo apgaudžiata ir ja buvo pažiūdota. ^{O kuo siejë?} ~~Gertrūda~~ ^{Shakespeare} ~~Karalienė~~ ^{Hamleto}

Abiejonus mylimomis moterimis - ir Ofelija, ir Gertrūda - nabaž nusilia Hamletas. Dėl sių moterys nuprumo ir valios naturejimo, jis nusilia visa moterys gimine. Juk jo nepabaltė dvi jam svarbiausios moterys! Jos buvo per daug nuvarstytos, priklausomos nuo hity žmonių, hity nuomonų. Hamleto suprasti jos negalejo. Todel moterys pareikštai Viljamo Šekspyro tragedijoje „Hamletas“ nerā didingi. Jie pilki ir nefigūruojantys. Iliūnio moterys supnos ir paieidžiamos.

$$1.5 + 5 + 2 + 2 = 14$$

$$11. 2 + 7 + 4 = 13$$

$$III. 9 + 2 = 11$$

8

430 d.

38t.

žangos, prabaiigoje jau rečiai
jo pereiti prie V. Šeklypyro vaiduo.
jārūg moters penkėjimis.

Nisus likaus manų salių rašytojai (tokie
kaip I. Tolstojus, F. Dostojewskis, J. Žurgenėnas)
mégino pasvelgti į moters išlę, atskleisti moters
psychologiją. Anot Ramintos Gamsinkaitės, Moteris
literatūroje gali būti einaudijė - pavissutiška ir
lengvabudžia, lyriška ir romantiška, sudetinga ir
prieštaringa, naivi ir paprasta, tyra arba moderninga,
intelektuali arba vitališka. Kad ir kaip literatūroje
vaiduojama moteris, ji visada dirižo nuspelvinis
idomomis spalvomis, pripildys pastaptigumo, griežio.

Renaissance epochos, rašytojo V. Šeklypyro
tragedijoje "Hamletas" vaiduojama pagrindiniam
veikėjui Hamletui karbi moteris - Ofelija. Ji
Hamlets mylinoji, kandens. Polonijaus dukte.

Naujiski ši veikėja kūrinje. Neturinti savo pozicijos
nuomonės. Paklausinė brolio daerto ir tuo Polonijaus
draudimy, pandavui jy spaudimui, ji atstumė
Hamletą, kuris ję mosniškai mylojo. Ofelija jauti
gera, bet per daug leidžiasi manipuliujama kely
nengelanti savarankiškai trukytis savo gyvenimo.
Ofelijos tyrunas, jautumas, nemiratimas relikvia
Hamletui nėkti savo likito. Tai juos išsikria.

Taigi Ofelija kūrinje vaiduojama kaip jautri,
priklaušoma, berasvo pozicijos asmenybė.

+ Z

Šių laikų žmonės dažnai turi savo pozicijas
neperėmiant savo pozicijas ir vaidinant Ofelią.

Literatūrinis rašinys

2015-02-27

2. Dorothyamogaus samprata literatūroje

Ir Francūzų moralistas A. J. Meré sako: „Dorybei
tai deglas, kuris žviečia ne tik jossutuetojus,
bet ir jų išsivaiaduojančiam. Literatūroje vaiduojančios
savibės doram įmogui kiekvieno rašytojo išau-
kštinamos vis kitokios. K. Donelaičio „Metuose“ īvardink
ir Lemaitės „Martii“ esarbiausia laikoma papras-
tumas, dievobaimingumas, bei darbštumas.

XVIII a. rašytojo K. Donelaičio poemoje „Metu“
stipriai jaučiamas kantoriaus pagarbos pozūris
iš būrus (taip K. Donelaitis vadina bauðai-
ninkus) dėl to kad jie atitinka pagrindines
doro įmogaus vertibės - kuklumą, paprastumą
bei tautiškumą. Kūrinje labai patikomi ponai

st

vardink

z

epinė-didaktinė

ž

est

z

est

z